

လရောင်ကျားရင့်

ဒါပေမဲ့ ... ချစ်တယ်

အခန်း (၁)

"ကဲ ... အဲဒီပိုက်ဆံ သိမ်းလိုက်၊ မမမျိုးက ခဏနေဦး ... "

အမိန့်သံ နှစ်ရပ်က ဆက်တိုက် ... ၊

ရှေ့နေကြီး ဦးတောက်ထွန်း ပြန်သွားသည့်ကားသံ မပျောက်ကွယ်မီ အိမ်ထဲမှာ ပြောင်းလဲခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နေကျ အတိုင်း ...

"ဟဲ့ ... နင့်ကိုကော ဘယ်သူက သွားခိုင်းနေလို့ လဲ ... "

အဆင်း ကိုယ်လေး ကြွခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဒေါ်မျိုးရီကို ပြန်ကြည့်မိ လျှင် ...

"ပြန်ထိုင်စမ်း ... "

အဆင်း မျက်လွှာလေးချပြီး ပြန်ထိုင်ရသည် ။

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်မျိုးသီရိက အကြီးဆုံး အစ်မကြီးဖြစ်ကာ သူမက ကိုယ် တစ်ပိုင်း လေဖြန်းထားသဖြင့် ဝှီးလ်ချ်နဲ့ နေရသူ ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်မျိုးရီက အငယ်ဆုံး ညီမဖြစ်ကာ အဆင်းရဲ့ မေမေ ဒေါ်မျိုးမြတ် ဇင်က ညီမအလတ် ... ၊

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မျိုးမြတ်ဇင် ဆုံးသွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ ... ၊

"မမမျိုး လုပ်ပုံတွေက သိပ်ကို ဘောင်ကျော်တာပဲ ... တကယ် ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ရီ ... ငါ ဘာလုပ်မိလို့ လဲ ... "

"ဒီကောင်မလေးကို ကားမောင်း သင်ပေးနေတာလေ ... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ... သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ရောက်စေချင်လို့ လဲ ... "

"ဪ ... ရီရယ် ... ငါက အဲဒီလို သဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ... "

"အဲဒီလို သဘောနဲ့ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ... ၊ ဒီအိမ်မှာ မြတ် မရှိတော့ တည်းက မမမျိုးနဲ့ ရီတို့ ပဲ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရီတို့ ချင်း တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ရမှာ လေ ... "

သူမ လုပ်သမျှ ကိုယ် ဘာတစ်ခုမှ သိခွင့်မရှိခဲ့တာတွေကျတော့ မေ့ နေပြီ ထင်၏။

ဒေါ်မျိုးသီရိ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည် ။

အဆင်းက သူမကြောင့် ကြီးတော် အဆူခံနေရပြီကို မျက်နှာငယ် လေးနဲ့ ကြည့်နေ၏။

ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်လေးကို လွန်ဆန်ရဲတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိ ... ၊ ထို့ပြင် ဒေါ်လေးရဲ့ နောက်ယောက်ျားနှင့် ဆွေမျိုးတစ်ခုကြောင့် ... ၊ ထို အင်အားကို ဘယ်သူမှ မလှန်နိုင် ... ၊

ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင် မျိုးဆက်သစ်ဟာ အဆင်းပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ... ၊

"သူ့အတွက်ပဲ ရီတို့ လုပ်နေကြတာ ... ဒါကို မမမျိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ "

"အဆင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးမိတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့ လဲ ရီ ... အိမ်မှာ ကားတွေလည်း ပိုနေတယ် ... သူလည်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့

တာ ... "

"ကလေး မဟုတ်တော့တာကို ပြောနေတာပဲ ... ၊ ရီတို့ သူ့ကို ဒီ အရွယ်ထိ ပြုစု ပျိုးထောင်လာခဲ့ကြတာ ... အရွယ်လေးလည်း ရလာ ရော ခြေစုံကန်ပြီး ထွက်သွားတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ... ၊ လူမတတ် ပေမယ့် လက်ဖက်ထုပ်တော့ တတ်တယ်ဆိုတာ မမမျိုး မကြားဘူးလို့ လား"

"ဘာဆိုလို့ လဲ ရီ ... သူ့တာဝန် သူ ယူနိုင်ရင် ငါတို့ တောင် တာဝန် ပေါ့သေးတယ်"

"သူ့တာဝန် သူ မယူရဘူး ... လူကြီးတွေ ပေးတာကိုပဲ ယူရမယ် ... ၊ ဒါဆို ဒါ ... ဟိုဟာကို ကျော်ကြည့်လို့ မရဘူး ... ကလေးတစ်ယောက် ကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရတဲ့ ရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒါပဲ ... ၊ အချိန်တန်လာတော့ ငါ့ပစ္စည်း ငါ့ဟာဆိုတဲ့ မာနတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ခြေရာ တိုင်းလာတာလည်း မခံနိုင်ဘူး ... "

ခက်ပါလား ... ၊

ဒေါ်မျိုးသီရိ မျက်လုံးတွေ အဆင်းထံ ရောက်သွား၏။ လူတစ် ယောက်လုံးကို ရှေ့မှာ ထားပြီး ချုပ်ကိုင်မှာ တွေ ပါဝါတွေကို အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြနေသည် ။ အဆင်းလောက် အေးချမ်းတဲ့ မိန်းက လေးမျိုးကလည်း အဆင်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိနိုင်မှာ ပါ ... ။

ငယ်စဉ်တည်းကနေ ခု အရွယ်ထိ ဒါစား ဆိုမှ စားသည် ၊ ဒါယူ ဆိုမှ ယူသည် ။ မရှိလို့ ... မဝလို့ ငိုကြွေး ပူဆာတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့သလောက် ... ။

"ဟဲ့ ... နင် ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့ လား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ... "

"အေး ... နောက်ထပ် ငါ့ကားတွေကို တက်မောင်းတယ် အသံကြား တာနဲ့ သေပြီမှတ် ... "

အပြတ်အသတ် ကြိမ်းဝါးပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ထွက်မ သွားသေးဘဲ ...

"မနေ့က ကျက်ခိုင်းထားတဲ့ ယိုးဒယားဟင်းမျိုးစုံ ချက်ပြုတ်နည်း တွေ ရပြီလား ... "

"ရှင် ... ဟုတ် ... "

"အခု ... မီးဖိုထဲ ဝင် ... နှစ်မျိုးလောက် စမ်းချက်ကြည့် ... ။ ပြီးရင် ငါ့ဆီ အမြည်းယူလာခဲ့ ... ဒီည ကိုစိုး ဧည့်သည် ငါးယောက်နဲ့ ဒင်နာ ကျွေးမှာ ... ။ အားလုံး ယိုးဒယား အစားအစာတွေချည်း လုပ်ရမှာ ... "

"ရီ ... နေပါဦး ... ။ စာကျက်တာနဲ့ လက်တွေ့က ချက်ချင်း အဆင် ပြေပါ့မလားအေ ... ။ တော်ကြာ မှားယွင်းကုန်ရင် ... "

"မမမျိုး တူမကို ရီ ဆူမှာ စိုးလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ညည်းပဲ ဒေါသထွက်ရ စိတ်တိုရ ဖြစ်မှာ "

ဒေါ်မျိုးရီက နှုတ်ခမ်းကို သိသာစွာ မဲ့၍ စောင်းကြည့်သည် ။

"တိုပါရစေ ... ရီအတွက် ပူမနေနဲ့ ... မမမျိုး တူမကိုသာ အထူ အပါး နားလည်တတ်ဖို့ သတိပေး ... အေးတယ် ဆိုတာလည်း အထုံ အကျင် စွဲတဲ့ အထိ ဖြစ်လာရင် သုံးစားမရတော့ဘူး ... "

ပြောပြီးတော့ အဆင်းကို မေးဆတ်၍ ...

"သွားတော့ ... "

အဆင်း ကြီးတော်နဲ့ စကားပြောချင်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ထပ်မနေရဲ တော့သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒေါ်မျိုးသီရိလည်း အဆင်းကို မှာ ချင် တာတွေ ရှိပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မမှာ ဖြစ်ခဲ့ ...။

"ရဲ့ အစ်မနဲ့ တူမကလည်း မခေဘူးနော် ... "

ဒေါ်သစ်သစ်က အနားရောက် လာပြီး ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။ သူမက ဒေါ်မျိုးရီရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးစိုးဝဏ္ဏရဲ့ အစ်မ ဖြစ်သည်။ ဦးစိုးဝဏ္ဏနဲ့ ဒေါ်မျိုးရီတို့ မှာ ရင်သွေးရတနာ မရှိပေမယ့် ဒေါ်သစ်သစ်ကတော့ သား တစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကွဲနေခဲ့လျက် အားလုံး ဒီမှာ ပဲ အတူတူ လာနေခဲ့ကြသည်။

ခုဆို သားရော သမီးပါ နိုင်ငံခြားမှာ ဖြစ်ကာ သွားကြတာကတော့ အလုပ်လုပ်ကြဖို့ ပေမယ့် ဘယ်လိုပုံစံတွေ ဖြစ်ထွန်းနေကြပြီး ဘယ်လို ပြန်ရောက်ကြမလဲ ဆိုတာ မသိ ...။

သေချာတာက ထိုမောင်နှမ ဘာတွေလုပ်လုပ် ... ဘယ်လိုနေနေ ဒေါ်မျိုးရီ ကျေနပ် ကြည်ဖြူနေဆဲ ဖြစ်သည်။

"ရီက အိမ်မှာ သိပ်မကပ်ဘဲနဲ့ ကောင်မလေး ကားခိုးမောင်းတဲ့ ကိစ္စ သွားပြောလိုက်တာကိုး ... ၊ တော်ကြာ တို့ တွေက တို့ တယ် ထောင် တယ် ဖြစ်ပါဦးမယ် ... "

"ဖြစ်စရာလား မသစ်ရယ် ... ကားခိုးမောင်းတဲ့ ကိစ္စက စောင်ခြုံထဲ ဝင်ပြီး မုန့်ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ ... မသစ်တစ်ယောက်ပဲ မြင်လို့ ရ တာလား ... "

"အဟွန်း ... တို့ ကလည်း ကိုယ့်ချွေးမလောင်းလေးမို့လို့ မဖြစ်တန် တာ မဖြစ်ရအောင်လို့ ပါ ... ၊ ဒါနဲ့ ခုနက ရှေ့နေ လာပေးသွားတဲ့ မုန့်ဖိုး

ပိုက်ဆံကို ရီတို့ အိပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားပေးခဲ့တယ်နော် ... သေချာတော့ မသိမ်းခဲ့ဘူး ... "

"ရတယ် မသစ် ... ထားလိုက် ... အဲဒီပိုက်ဆံလောက်ကို ဂရုစိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး ... "

အဓိကက ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ ကျော်လို့ မရဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ငွေကြေးကိစ္စ ... စီမံ ဆောင်ရွက်စရာ တခြား ဘယ်လိုကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လက်အောက်မှာ ပဲ ရှိရမည်။

ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ဒေါ်မျိုးရီဆိုတာက အဆင်းရဲ့ အဒေါ် တစ်ယောက်အဖြစ် တော်စပ်ရုံသာ မဟုတ်ပေ ... ၊ သူဌေး ဦးရူပါ၏ ဒုတိယ တရားဝင်ဇနီး ... ။

ထို့ကြောင့် မမမျိုး (ဒေါ်မျိုးသီရိ) လို့ ကြီးတော်တစ်ယောက်လို နေရာမျိုးမှာ သူမ မနေနိုင် ... ၊ မမမျိုးလို လူက ကိုယ်နဲ့ ယှဉ်ပြီး နေရာယူမှာ မျိုးကို မလိုချင်ဆုံး ... ။

အဆင်းနှင့် တကွသော တခြား အရာကိစ္စ တော်တော်များများ တို့မှာ ဒေါ်မျိုးရီ နာကျင်ခဲ့ရတာတွေ ရှိသေးသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဦးရူပါနှင့် ပတ်သက်၍ ...

ဒါတွေကို လူမသိပေမယ့် ကိုယ့်မှာ တော့ သက်ဆုံးတိုင် နာကျင်စရာတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် အဆင်းကို တူမအရင်းရယ်လို့ သူမ မေတ္တာတွေ ပုံအောမပေးနိုင် ... ၊ သူမကိုယ်တိုင် ဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ နှစ်လိုခြင်း ကင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည့်အလျောက် အမေရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုသည့် မျက်လုံးနဲ့ ကြ

ည့်လာမှာ လည်း မခံနိုင်ပါ ...။

အရာရာကို နောင်အခါလာ နောင်အခါဈေးလို့ မထားလိုက်နိုင်သည်
မို့ ...။

အခန်း (၂)

"မရဘူး ဟေ့ကောင် ... ခုပဲ ပြောရမယ် ... ငါပြောတာ ငါ့ဈေးပဲ ...
နောင်အခါ ဈေးဆိုတာ ကိုယ်သေသွားရင် သိတောင် သိလိုက်မယ့်ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး "

"ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်းကတော့ တကယ် ချစ်တီးပဲကွာ ... "

"တီးချင်တီး ... မတီးချင် နေ ... ငါက မင်းရန်သူ ... "

"အေးပါ ... ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မင်းမှာ ချစ်သူမရှိ
တော့ဘူး ... "

"သိရင် ပြီးတာပဲ ... "

အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီမပါ ကိုယ်ဗလာနှင့် ဝတ်ထားသည့် ဂျင်းဘောင်း
ဘီကိုလည်း ဒူးဆစ်နားထိ လိပ်တင်ထားသေးသည်။

ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်တွေ ဆေးထားသည့် ဇလုံထဲကရေကို
ရေစည်နားထိ 'မ' သယ်သွား၏။

သူလုပ်သမျှကို အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ထိုင်ကြည့်နေသည့် စောရန်က
ကြည့်နေ၏။

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ... အဲဒါ ... "

"အဝတ်လျှော်နေတာ မမြင်ဘူးလား ... "

"အေးလေ ... အဲဒီရေတွေကို မေးတာ ... "

ရန်သူက မဖြေပါ ... ၊

ရေဇလုံထဲက အပေါ်ယံမှာ ပေါ်နေသည့် ကန်စွန်းရွက်အစအန အမှုန်အမွှားတွေကို လက်ခုတ်နဲ့ အသာလေး လိုက်သွဲ၍ ဆယ်ထုတ်ပစ် လိုက်သည် ။

ရေကြည်တွေချည်း ကျန်ကာမှ တခြားရေပုံးထဲ ပြောင်းထည့်ပြီး အောက်က အနည်ကို သွန်ပစ်၏။

ပြီးတော့ ကျကျနန် ပြန်ထိုင်ကာ လျှော်ပြီးသား အင်္ကျီသုံးထည်ကို ထို ရေဖြင့် ...

"စေ့စပ်ပုံကတော့ မိန်းမက အရှုံးပေးရတယ်ကွာ ... ကန်စွန်းရွက် လည်း ဆေးတယ် ... အဝတ်လည်း လျှော်တယ် ... ၊ အေးပေါ့ ... ရေ အလကား မသွန်ရတော့ဘူးပေါ့"

ဖြေမယ့်သူ မရှိဘဲ စောရန်က သူ့ဘာသာ မေးပြီး သူပဲ ပြန်ဖြေကာ ...

"ဒါပေမဲ့ကွာ ... ကန်စွန်းရွက် ဆေးတဲ့ ရေကတော့ ... "

"မင်းပါးစပ်ထဲ လာထည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ... အေးဆေးနေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... မင်း ရေ အလကားဖြစ်မှာ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရင် နေ့စဉ် ဝယ်ရမယ့်ရေ ငါ ထမ်းပြီး ထည့်ပေးမယ်ကွာ ... "

"အလကား ထည့်ပေးမှာ လား ... "

"ဟုတ်မလားကွ ... ငါ ပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးနဲ့ ရေဖိုးကို ... "

"အံ့မာ ... "

ရန်သူ့ရဲ့ အံ့မာသံကြီးမှာ စောရန် စကား မဆက်ရဲတော့ဘဲ တိခနဲ ပြတ်၏။

"တော်ပြီလား ... မင်း ... "

"သူငယ်ချင်းချင်းပဲ မင်းကလည်း ... မင်း လိုချင်နေတဲ့ အချိန် ငါမှ မပေးနိုင်သေးတာ ... အဲဒါကြောင့် ကြွေးလည်း ကျေ ... မင်းလည်း ရေဖိုး မကုန်တော့ဘူး ... မကောင်းဘူးလား"

"မကောင်းဘူး ... "

အဝတ်တွေကို တဖွမ်းဖွမ်း ရေလျှော်ချပြီး တဖြန်းဖြန်း ခါသည် ။

"ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ရေညှစ်ဦးလေ ... ကုန်ပါပြီ ... စိုကုန်ပြီ"

ရေမညှစ်ဘဲ ခါထုတ်လိုက်သဖြင့် အကျအန ထိုင်ကြည့်နေသည့် စောရန်ဆီ ရေတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ကုန်၏။ စောရန် အလဲလဲ အကွဲကွဲနှင့် ထပြေးရကာ ...

"ကုန်ပါပြီကွာ ... အင်္ကျီလဲစရာ မရှိရတဲ့ အထဲ အဝတ်ကို ရေမညှစ်ဘဲ ဒီတိုင်း ခါရသလားကွ ... "

"မညှစ်နိုင်ဘူး ... ရေညှစ်တာ အင်္ကျီနာတယ် ... "

"နာပြီးသား အင်္ကျီကြီးများကွာ ... "

စောရန် မကျေမနပ် ရေရွတ်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာကျားလေးကို ကြက်သီးဖြုတ်၍ နေပူမှာ ကပျာကယာ ပြေးလှန်းသည် ။

အိမ်လေးက ပျဉ်ထောင်အိမ်ပုလေး ဖြစ်ကာ အောက်ခြေ ခိုင်ပေမယ့် အပေါ်ပိုင်းကတော့ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ အိမ်အိုလေးပဲ ဖြစ်သည် ။

ခြံက ကျယ်ပေမယ့် ခြေရင်း တစ်ခြမ်းလုံးက ဖုန်းဆိုးတော ဖြစ်နေ

၏။

ဒီဘက်မှာ ကျောက်ကန်ကြီး နှစ်ကန် ပူးလျက် ရှိနေကာ လေးပေ ကျောက်ပြားကြီး နှစ်ချပ် ဆက်လျက် ခင်းထားတာက ရေချိုး အဝတ် လျှော်နေရာလို့ သတ်မှတ်တာ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျောက်ကန်တွေထဲမှာ ရေက မရှိ ... ၊

ဒီဘက်ဘေးမှာ နှစ်ပေ ကျောက်ကန်သေးသေးလေး တစ်လုံး ထပ်ချ တာ ရန်သူ တစ်နေ့ ငါးဆယ်ဖိုး ရေဝယ်ထည့်နေတာ ထိုကန်လေးထဲမှာ ပဲ ဖြစ်လျက် ...

"ကိုယ်က ရေစိုသွားပြီ ... ငါ ရေနည်းနည်းတော့ ချိုးမှ ရမယ် ... "

"သွားချိုးပေါ့ ... လမ်းထိပ်မှာ ရေဘုံဘိုင်ကြီး ရှိတယ် ... "

"မင်းကလည်း ညနေ ငါပြန်လာရင် သောက်ရေကန်မှာ သွားထမ်း ပေးပွဲမယ် ... "

"မလိုချင်ဘူး ... ကြွေးဆို ဆွမ်းကျွေးဖိတ်တောင် မသွားဘူး ... "

"ဒါဆို ငါ ဒီတိုင်း နေရမှာ လား ... "

"ဟေ့ကောင် စကားတွေ လွဲမနေနဲ့ ... မင်းကို ငါကြွေးတောင်းနေ တာ နော် ... ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ဒီည မပါလာရင် နောက်နေ့ ဒီမှာ လာ အိပ်လို့ မရဘူး ... "

စောရန် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

ရန်သူစိတ်ကို သူသိသည် ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဘာညာ သိပ်ခေါင်း ထဲ ထည့်တာ မဟုတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီတတ်သ လောက် အမြဲတမ်းလိုလို ပြောတတ်တာက ဂျစ်တီဂျစ်ကန် ... ၊

ဒါဆို ဒါပဲ တစ်ယူသန်တတ်တာလည်း သူ့အပြင် မရှိ ... ၊ မိဘမဲ့ချင်း တူပေမယ့် ကိုယ်က အိမ်ရာမဲ့တာ ဖြစ်ကာ အတူတူ ကပ်နေခွင့်တော့ ပေးခဲ့ပြီး ...

"အိမ်မှာ အလကား လာနေတဲ့ အပြင် ပိုက်ဆံကလည်း ချေးသုံးသေး တယ် ... ဆံထုံးစိုက် ... ဆီစိုက် မစိုက်နိုင်ဘူး ... ၊ ပြောပြီးသားနော် ... ဒီည မပါလာရင် နောက်ဆုံး ... "

"ကြားပါတယ်ကွာ ... အော်မနေစမ်းပါနဲ့ ... ပိုက်ဆံလေး တစ် သောင်းခွဲကိုများ ... "

"ဟွန်း ... "

တစ်သောင်းခွဲတောင် မရှိလို့ ချေးသုံးပြီးတော့ ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ရန်သူက မဲ့သည် ။ နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ကျီမကပ်နိုင်ကြဘဲ ဖြစ်သွားကြ ကာ ...

"မင်းရော ... ဒီည အလုပ်ဖြစ်မှာ လား"

ရန်သူက အင်္ကျီတွေ ချိတ်နဲ့ ချိတ်၍ တန်းမှာ လှမ်းချိတ်ရင်း ခေါင်းခါ ၍ ...

"ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ဒီလူက ထောင်ထွက်ဆိုလို့ လန့်သွားတာလား ... "

"မဟုတ်ပါဘူး ... "

ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတာ ဆက်ပြောလာ မလားလို့ နားစွင့်နေပေမယ့် ရ န်သူက ဘာမှ မပြောတော့သဖြင့် ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ဒေါ်စကားဝါနဲ့ ရှော့ခံရီလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် ... "

"ဟင် ... တကယ်လား အံ့ဩစရာပဲ ... ဒေါ်စကားဝါ ဒီလောက် သဘောကောင်းတာ ... "

"သဘောကောင်းလွန်းလို့ ခက်နေတာ ... "

"ဟမ်"

မှုန်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်သွားသည့် ရန်သူ့မျက်နှာကို ကြည့်၍ စောရန် သဘောပေါက်သွားသည်။ ။

ပြီးတော့ လူတစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ မမြင်ဖူးခဲ့သလို ပြန်ကြည့်မိ၏။ အရပ်မြင့်ပေမယ့် ကိုယ်လုံးက ပိန်သည့်ဘက်ကို လှနေသည်။ ။ အဖျားတွေ တွန့်ကောက်နေသည့် ဆံပင်က အမြဲတမ်း ပခုံးထောက်သာသာ ရှိတတ်ကာ သူ့စတိုင်လ်နဲ့ တော့ လိုက်ဖက်နေတာပင် ...။

ပြီးတော့ ရန်သူက လက်စက အနားရစ်နှင့် စပို့ရှပ် တီရှပ်တွေပဲ အဝတ်များကာ အပြင်ထွက်သွားတိုင်း လျှာထိုးဦးထုပ် ဆောင်းတတ်၏။

ခုခေတ် ပုံစံအရတော့ လူငယ်စတိုင်လ် ခပ်မိုက်မိုက်ပါ ...။

အလုပ်ကလည်း ကြွေးတောင်းပေးရသည့် လူမိုက်အလုပ် ဖြစ်ကာ နဂိုကတည်းက ဂျွတ်ဆတ်ဆတ် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပုံစံနဲ့ အံ့ကိုက် ...။

မကိုက်ညီတာတွေက ခုလို ကြားလိုက်ရမှ ပဲ ...

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဘာရယ်တာလဲ"

"မင်းကိုပေါ့ကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... "

ပုဆိုးကို ခေါင်းကနေ စွပ်ချလိုက်ပြီး ဇွန်ပန်းရံဘက် ထပ်ကပ်ကာ
ဘောင်းဘီချွတ်နေသည့် မျက်နှာက မျက်မှောင်ကုတ် ရှုံ့တွနေသဖြင့် ...

"မင်းကွာ ... ဒီအပျိုကြီးကို လူတိုင်း"

"ဘာ အပျိုကြီးလဲ ... "

"ယောက်ျားသေသွားပြီလေ ... ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားမရှိတော့ရင်
အပျိုကြီးလို့ ခေါ်ကြတာပဲ ... ခုချိန်ထိ ရုပ်ရှိ ရေလျှံ အလတ်ကြီး ရှိသေး
တာ ... "

"မင်း သွားပါလား ... "

"ငါ့ကို မဟုတ်လို့ ပေါ့ကွ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ငါ ထင်သားပဲ
... ၊ အပျိုကြီး မင်းကိုပဲ ခဏခဏ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ကြွေးတောင်းပေးပါ
... သွားပြောပေးပါတော့ ခိုင်းနေတည်းက ... "

"ဖုန်းလည်း ပြန်ပေးလိုက်ပြီ ... "

"ဟုတ်လား ... မင်းကလည်း ကိုယ့်ကို ပေးထားတာကို ... "

"သူ့အလုပ် လုပ်နေလို့ ဆက်သွယ်ရ လွယ်အောင် ငါ လက်ခံထား
တာ ... ညတိုင်း နားညည်းနေရတယ်"

"အပျင်းပြေတာပေါ့ကွ ... "

"ဟေ့ကောင် ... မင်း သွားစရာ ရှိတာ သွားတော့ ... "

"လေသံ မမာစမ်းပါနဲ့ ရန်သူရာ ... အလုပ် လက်မဲ့ချင်း ... "

"အစတည်းက ငါ ဘယ်သူ့ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်ဘူး ... ပိုက်ဆံ ရမယ်
ထင်ရင် လုပ်တယ် ... ကိုယ့်ဘာသာ မတွေ့လာရင် ထွက်တယ် ... ဒါပဲ
... "

"မင်းကိုတော့ သဘောတွေ့ကြတာ များ ပါတယ် ... ဟဲ ... ဟဲ ... "

"ဘာ ဟဲ ... ဟဲ လဲ ... ၊ ရုပ်ကိုက ဆပ်ပြာခွက်စာ မိတော့မယ် ... "

ရန်သူက လက်မြန်တတ်သည် မို့ စောရန် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ကပျာက
ယာ ဘရိတ်အုပ်ရသည် ။

"ငါက အကောင်းပြောတာပါ ... ၊ ကြွေး တစ်ခါတောင်းပေးရင် နင့်
နေအောင် ရတာ ... ဒီအလုပ်မျိုးက ရှားတယ်လေ ... "

ရန်သူ ရေချိုးနေတုန်းမို့ ကိုယ့်အသံကို မြှင့်ပြောနေရင်း ...

"မင်းပဲ ပိုက်ဆံရရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ သူကလည်း
သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမပါက္ခာ ... မင်းကို စိတ်ကူးလေးနဲ့ ပဲ ရင်ခုန်နေမယ့်သူ
မျိုးပါ ... ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... အလုံးအရပ် လျော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... "

"စောရန် ... လောလောဆယ် ပါးစပ်အရသာ ခံနေတာ မင်းနော် ...
မြန်မြန် ဒီနားက သွား ... ၊ မသွားရင် မင်း မလွယ်ဘူး"

"သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ပြောပြတာပါ ... "

စောရန်က ပြောပြောထထ လုပ်ရင်း အိမ်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်း ပြင်
နေကာ ...

"နှမြောစရာကြီး ... ငါတို့လို အလုပ်လက်မဲ့တွေ အတွက် ... "

"ဒုန်း ... ဝှမ်း ... "

"သွားပြီ ... "

ဒန်ဖလားကြီး လွင့်တက်လာတော့မှ စောရန် ပြေးဝင်သွား၏။
သို့သော် ရန်သူက ဒေါသထွက်နေဆဲနှင့် ...

"ဟေ့ကောင် ... ငါ့ရေခွက် ပြန်ကောက်ပြီး ပိန်သွားရင် ပြန်ထုခဲ့ ...

"

စောရန် မျက်နှာမဲ့သွားကာ မမြင်ကွယ်ရာကနေ ပွစိပွစိ ရေရွတ်၏။

"ကျလည်း ကျတဲ့ ကောင် ... "

အခန်း (၃)

ရင်ဘတ်နဲ့ လက်ဝဲတွေမှာ အပြာနုရစ်ထားသည့် အဖြူရောင် တီရှပ် လက်စကနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီက ရန်သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ပုံစံနှင့် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။

ထိပ်မိုးမပါသော လျှာထိုးဦးထုပ် အပြာရင့်က အဖျားကောက်နေသည့် ဆံပင်တွေနှင့် လိုက်ဖက်သလို မျက်မှန်ကလည်း အကောင်းစား မဟုတ်ပေမယ့် ဖြူဝင်းသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်းနေ၏။

မျက်ခုံး မျက်လုံးက အလှကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ယောက်ျားပီပီ ကော့ထင်းနေသည့် နှာတံနှင့် မထူမပါး နှုတ်ခမ်းအစုံက မျက်မှန်တပ်ထားတိုင်း အထူးသဖြင့် ပေါ်လွင်နေတတ်ကာ ...

"ဒုတ်"

"အယ် ... "

ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ဘီးလိုမ့်ရုံ အရှိန် လျှော့လာရင်း ရန်သူ မတ်တတ်ရပ်နေတာကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးမိသွားသည့် အပြစ် ... ။

ဒုက္ခပါပဲ ... ။

ရှေ့ကားကို ထိလိုက်မိတာ သေချာကာ ရန်သူကလည်း မြင်သွားပြီမို့ စကားဝါ ရှက်ရှက်နှင့် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ် လမ်းဘေး ဆီးသီးသည် နားကနေ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်လာကာ ...

"ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ"

လက်တစ်ဖက်မှာ ဆီးသီးထုပ်လေးနှင့် ပိန်ချိုင့်နေသည့် ဘန်ဘာကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သပ်ရင်း ကမ္ဘာပြိုတော့မလို ...။

"ညီမလေး"

စကားဝါ မထူးစိတ်ပိုက်၍ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းခဲ့ရကာ ရန်သူ့ဆီကို မသွားနိုင်တော့ဘဲ ...

"အစ်မကားနဲ့ နည်းနည်း ထိသွားတာပါ ... တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ် ...။ ကားအတွက် အစ်မ လျော်ပေးပါ့မယ် ... "

" မဟုတ်ဘူး ... အလျော်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး ... ဒါကြီးနဲ့ အဆင်း ဒီ တိုင်းပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ ... အစ်မကပဲ အစအဆုံး ပြင်ပေးလိုက်မှာ ပါ ... "

" မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီလိုလည်း မရလို့ ... ဒုက္ခပါပဲ"

ရန်သူက ဆံပင် ပခုံးလောက်သာသာ ပါးပါးပျော့ပျော့လေးနဲ့ ကောင် မလေးကို နောက်ကနေ မြင်နေရကာ စကားဝါနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြမှန်း လည်း မသိ ...။

သေချာတာက စကားဝါ အဲဒီမှာ ပြောဆို ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ သူ့ဆီ ရောက်လာမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။ ထသွားဖို့ ကလည်း နှုတ်မဆက်ဘဲ ရှောင် သွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် မကောင်း ...။

သူမ ရောက်မလာခင် သွားနှုတ်ဆက်ပြီး ဒီနားကခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်

လိုက်ကာ ထိုနေရာဆီ သူပဲ သွား၍ ...

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ မဝါ ... "

"မင်းမင်းရယ် ... ဒီမှာ ကြည့်လည်း ကြည့်ပါဦး ... တို့ က နောက်က နေ နည်းနည်း တိုက်လိုက်မိလို့ ... အားလုံး တာဝန်ယူပါ့မယ် ပြောနေ တာပါ ... သူက မဖြစ်ဘူးချည်းပဲ လုပ်နေတာ ... "

"ဘာလို့ မဖြစ်တာလဲ ... "

"မသိပါဘူးကွာ ... ဘယ်နှယ် ဒီမှာ ပဲ အကောင်းတိုင်း ပြန်ဖြစ် အောင် တို့ က ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ ... "

"မမကို အဆင်း အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ... ကားကို အဆင်းက ခိုးမောင်းလာတာ ... ကားသွားပြင်ဖို့ လည်း အချိန်ပေးလို့ မရဘူး ... "

"အဲဒီတော့ မင်းက ကားအသစ် တစ်စီးများ ထပ်လိုချင်လို့ လား"

အကြံအဖန် လုပ်နေသည် လို့ ပဲ ထင်ကာ စကားဝါက လက်ပိုက်၍ မထိတထိ မေးသည်။

အဆင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးက ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိတာလား ... ဘာကို အံ့ဩသွားတာမှန်း မသိဘဲ စကားဝါကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ပြန်ကြည့်၏။

ဘေးမှာ ရန်သူ ရပ်လာတာ ... စကားဝင်ပြောတာတွေ ရှိပေမယ့် သူ မက တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ သူ့ကားကို ငဲ့ကြည့်လိုက် ... ညည်းညူ လိုက်နဲ့ ပဲ ရှိနေခဲ့လျက် ...

"မဟုတ်ပါဘူး ... "

စကားဝါကို အကြာကြီး ငေးသွားပြီးမှ ခေါင်းခါသည်။

"ကားအသစ်တစ်စီး ထပ်ဝယ်ဆိုလည်း အဆင်း ဝယ်နိုင်ပါတယ် ... ကားခိုးမောင်း လာတာကိုပဲ လူသိခံလို့ မဖြစ်တာ ... သွားတော့မယ် ... "

မခံချင်စိတ်လေးတော့ ဖြစ်သွားပုံ ရှိ၏။ ဒါပေမဲ့ ချေချေငံငံပဲ ရှင်းပြ သွားကာ ကားပေါ် ကပျာကယာ ပြန်တက်သည်။ ။

"ဟွန်း ... ဘယ်လိုဟာလေးလဲ မသိဘူး ... အဲဒါ မင်းရောက်လာလို့ ရယ် ... မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက် ရစ်နေမလဲ မသိဘူး ... "

"သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုတော့ မရှိပါဘူး"

ပြောနေရင်း ကားကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

"သိပ်မောင်းတတ်သေးပုံ မရှိဘူးဆိုတော့ တကယ် ခိုးမောင်းလာ တာ နေမှာ ပါ ... "

"ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ ... တို့ ပဲ လူကဲခတ်မှားသွားတယ် ထားလိုက်ပါ။ အခု ဘယ်ကို လိမ့်မလို့ ဒီမှာ ရပ်နေတာလဲ ... ၊ တို့ ဆီလည်း မလာဘူး ... "

"ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုကို ငြီးငွေ့လာရင် မလုပ် ချင်တော့ဘူး ... "

"အခု တို့ အလုပ်ကို မလုပ်ပေးချင်တော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား ... "

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

"အင်း ... အဲဒါကြောင့် မဝါကို လူတစ်ယောက် ထပ်ရှာပါလို့ ကျွန်တော် ပြောသားပဲ ... "

"ဪ ... ဖြစ်ရလေ မင်းမင်းရယ် ... ငွေကြေးကိစ္စကို ယုံယုံကြည်

ကြည် ခိုင်းရတာ ... လူတိုင်းကို ယုံလို့ ရသလား ... ၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ဒီ အလုပ် လိုက်ဖက်သလို ငါတို့ ချင်းလည်း နားလည် ယုံကြည်နေကြပြီ သား ... "

"နောက်ထပ် ယုံကြည်ရမယ့်သူ ပေါ်လာမှာ ပါ ... ကျွန်တော် သွား တော့မယ် ... "

"အို ... နေပါဦး ... တို့ နှစ်ယောက် တစ်ခုခု စားရင်း စကားပြောရ အောင်လေ ... မင်းကို တိုင်ပင်စရာလည်း ရှိလို့ ... "

"ကျွန်တော် မအားဘူး မဝါ ... အလုပ်ကိစ္စ သွားစရာရှိသေးတယ် ... "

"အလုပ်ကိစ္စ ... ဟုတ်လား ... "

စကားဝါက သူ ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် ရှိနေလျက် ...

"အလုပ်ဆိုတာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဇောက်ချလုပ်ကြည့်ရတယ်ကွ ... အလုပ်ရဲ့ အကျိုးအပြစ်ကို မသိသေးဘဲ ဟိုခုန်ဒီခုန် ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်ဘူး"

"ကျွန်တော်က တိုးတက်မှုကို ရှာဖွေနေတဲ့ လူတော်လူကောင်းမှ မဟုတ်တာ ... "

ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည့် စကားဝါကို သူ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"သွားမယ် ... "

အပိုစကား ပြောခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း စကားဝါ ဆိုသည့် သူမ သိနေမှာ ပါ။ လူတိုင်းပဲ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်ချင်နေကြတာမို့လို့ လား ... ။
